

Sygn. akt III Ca 1584/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Mirella Szpyrka

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek-Fidyka

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko A. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 7 lipca 2015 r., sygn. akt I C 56/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Ewa Buczek-Fidyka SSO Mirella Szpyrka SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanej A. P. i nakazanie, aby pozwana w terminie dwóch tygodni zapłaciła na rzecz powoda kwotę 93.621,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 56.301,41 zł od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł., z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

Uzasadniając roszczenie wskazał, że umową pożyczki dla małych firm z dnia 16 maja 2005 roku udzielił pozwanemu M. P. (1) pożyczki pieniężnej w kwocie 101.000 zł. Zabezpieczenie umowy stanowiła hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 151.500 zł na nieruchomości należącej w dniu jej ustanowienia do M. P. (1), dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Wobec braku spłaty należności z tytułu udzielonej pożyczki w terminach przewidzianych w umowie pożyczki powód wypowiedział M. P. (1) umowę pożyczki, a następnie wobec braku spłaty zadłużenia wystawił przeciwko M. P. (1) bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 25 stycznia 2010 roku obejmujący wymagalne zadłużenie z tytułu powyższej pożyczki, któremu tut. Sąd postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 roku, sygn. akt I Co 494/10 nadał przeciwko dłużnikowi klauzulę wykonalności. W oparciu o powyższy tytuł

wykonawczy (...) Bank (...) S.A. w dniu 15 stycznia 2013 roku wszczął przeciwko dłużnikowi M. P. (1) postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu R. M., sygn. akt Km 97/13. Z uwagi na bezskuteczność egzekucji postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku umorzono postępowanie egzekucyjne.

24 marca 2011 roku na podstawie umowy darowizny pozwana A. P. nabyła własność nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o: zawieszenie postępowania, oddalenie powództwa, obciążanie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zaprzeczyła istnieniu i wymagalności wierzytelności, a z ostrożności procesowej podniosła zarzut przedawnienia. Wskazała, że o rzekomym zadłużeniu M. P. (1) wobec powoda dowiedziała się z treści odpisu pozwu. Według pozwanej powód prowadzi szereg postępowań przeciwko M. P. (1), postępowania te są skuteczne, a zatem wszczynanie postępowania dotyczącego egzekucji z nieruchomości jest co najmniej przedwczesne. Wniosła o zawieszenie postępowania do czasu ukończenia egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przemyślu M. W., sygn. Km 32/13, z uwagi, że postępowanie to, a w szczególności jego ukończenie i ewentualne zaspokojenie powoda może mieć zasadniczy wpływ na wysokość roszczenia przeciw pozwanej.

Pozwana wniosła nadto o oddalenie powództwa. Podniosła, że nawet przy przyjęciu, że odpowiedzialność pozwanej jest odpowiedzialnością in solidum – z ograniczeniem jej odpowiedzialności do nieruchomości, brak jest podstaw, aby ponosiła odpowiedzialność z tytułu należności odsetkowych gdyż przepisy Prawa bankowego nakładają na bank obowiązek powiadomienia osób będących dłużnikami z tytułu zabezpieczenia kredytu o opóźnieniach kredytobiorcy. Pozwana nie była poinformowana o rzekomym zadłużeniu, jego źródłach i wysokości odsetek. Nadto podniosła, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała dochodzonego roszczenia, a przedłożone przez nią dokumenty są rozbieżne w swej treści i w żaden sposób nie korespondują z żądaniem pozwu.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 roku oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K. zawarł w dniu 16 maja 2005 roku z M. P. (1) umowę o pożyczkę dla małych firm nr (...), na mocy której udzielił wyżej wskazanemu pożyczki pieniężnej w kwocie 101 000 zł na okres od 17 maja 2005 roku do 16 maja 2015 roku. Na zabezpieczenie powyższej umowy ustanowiona została hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 151 500 zł na nieruchomości położonej w R., obręb S., ulica (...), należącej w dniu jej ustanowienia do M. P. (1), dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

M. P. (1) nie wypełniał obowiązków umownych, wobec czego (...) Bank (...) S.A. wypowiedziało umowę w dniu 8 września 2009 roku.

W dniu 25 stycznia 2010 roku (...) Bank (...) S.A. w K. wystawił przeciwko M. P. (1) bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący wymagalne zadłużenie z tytułu wyżej opisanej pożyczki, na kwotę 71.415,09 zł. Powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu Sąd Rejonowy w Raciborzu postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2010 roku, sygn. akt I Co 494/10 nadał przeciwko dłużnikowi M. P. (1) klauzulę wykonalności, z ograniczeniem odpowiedzialności do kwoty 151.000 zł.

W wyciągu z ksiąg banku wskazano, że na dzień 16 stycznia 2014 zadłużenie M. P. (1) z tytułu umowy o pożyczkę dla małych firm z dnia 16 maja 2005 roku wynosi 93.621,26 zł, w tym: niespłacony kapitał w kwocie 56.301,41 zł, niespłacone odsetki umowne naliczone od dnia 16 maja 2005 roku w kwocie 2.569,39 zł, odsetki za zwłokę naliczone do dnia 15 stycznia 2014 roku w wysokości 34.530,56 zł i kwota z tytułu niespłaconych opłat i prowizji w wysokości 219,90 zł.

W dniu 15 stycznia 2013 roku (...) Bank (...) złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu R. M. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko M. P. (1), wnosząc o zajęcie nieruchomości należącej do dłużnika, dla

której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), na której ustanowiona jest hipoteka na rzecz (...) Banku (...) S.A.

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2014 roku, sygn. akt Km 97/13 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu R. M. umorzył egzekucję z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) S.A. w K. przeciwko dłużnikowi M. P. (1), z uwagi na jej bezskuteczność.

W dniu 24 marca 2011 roku na podstawie umowy darowizny rep. (...) A. P. nabyła od M. P. (1) prawo własności nieruchomości położonej w R., obręb S., ulica (...), dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...).

W dniu 3 lutego 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przemyślu M. W. zawiadomił wierzyciela (...) Bank (...) S.A. o przyłączeniu kolejnego wierzyciela do postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 32/13.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazał, że do hipoteki kaucyjnej ustanowionej przed dniem 20 lutego 2011r. zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece, nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009r. wskazując, że pozwana, jako właściciel nieruchomości obciążonej hipoteką a zarazem osoba trzecia, odpowiada jako dłużnik rzeczowy wraz z dłużnikiem osobistym wobec wierzyciela hipotecznego na zasadach odpowiedzialności in solidum. Sąd Rejonowy wskazując na akcesoryjny charakter hipoteki w stosunku do zabezpieczonej wierzytelności, stwierdził, że pozwana nie kwestionowała, że jako dłużnik rzeczowy ponosi odpowiedzialność z hipoteki, jednakże podniosła szereg zarzutów: nieudowodnienia roszczenia, niewykazania go co do wysokości, braku wymagalności roszczenia oraz przedawnienia roszczenia.

Sąd wskazał, że bezspornym było, iż pozwana jako aktualny właściciel nieruchomości obciążonej hipotekami kaucyjną odpowiada jako dłużnik rzeczowy wraz z dłużnikiem osobistym za zobowiązanie zabezpieczone hipoteką z ograniczeniem jej odpowiedzialności do wysokości hipoteki i z ograniczeniem egzekucji prowadzonej wobec pozwanej wyłącznie do nieruchomości obciążonej hipoteką.

Sąd zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 73 u.k.w.h. właściciel nieruchomości niebędący dłużnikiem osobistym może niezależnie od zarzutów, które mu przysługują osobiście przeciwko wierzycielowi hipotecznemu, podnosić zarzuty przysługujące dłużnikowi oraz te, których dłużnik zrzekł się po ustanowieniu hipoteki. Na tej podstawie pozwana była uprawniona do zgłaszania zarzutów i powołania się na okoliczności warunkujące jej odpowiedzialność, podkreślając przy tym, że sam fakt wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego nie wywołuje skutku prawnego, jakim jest powstanie zobowiązania, ani też nie powoduje wymagalności zadłużenia.

Sąd odnosząc się do zarzutu wymagalności wierzytelności wobec pozwanej stwierdził, iż wierzytelność powódki jest wymagalna zarówno w stosunku do dłużnika osobistego jak i rzeczowego, choć wymagalność ta nastąpił w różnych datach, co wynika z art. 78 ust. 1 u.k.w.h. Sąd wskazał, że przesłanki art. 78 ust. 1 u.k.w.h. są spełnione wtedy, gdy oświadczenie woli wierzyciela dotyczące wypowiedzenia zostanie doręczone właścicielowi nieruchomości niebędącemu dłużnikiem osobistym. Sąd uznał, że wierzytelność stała się wymagalna z chwilą doręczenia pozwanej pozwu. Powódka wykazała również, że skutecznie wypowiedziała umowę dłużnikowi osobistemu.

Uwzględniając powyższe, Sąd Rejonowy uznał konieczność ustalenie, czy i jakie nieregularności w spłacie rat kredytowych uzasadniały wypowiedzenie umowy kredytowej, a jeśli tak, to czy prawidłowo obliczono wysokość zadłużenia, w szczególności czy zaliczono poprawnie zgodnie z umową wszystkie wpłaty oraz czy właściwie nastąpiło wyliczenie odsetek, jak również, czy zawarte w umowie kredytowej uregulowania nie zawierały w sobie klauzul niedozwolonych.

Wskazując na zakres obowiązku z art. 6 k.c., zgodnie z którym powódka dochodząc roszczeń stanowiących podstawę niniejszego powództwa obowiązana jest udowodnić okoliczności uzasadniające żądanie oraz jej wysokość, sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i zaferowany przez powódkę nie dawał podstaw do stwierdzenia, że roszczenie powódki jest wykazane co do wysokości. Sąd wskazał, że ocena zasadności żądania kwoty głównej, kwoty

z tytułu opłat i prowizji oraz odsetek w podanej przez powódkę wysokości, w tym odsetek umownych oraz za zwłokę, a także dalszych odsetek od kwoty głównej wymagała wykazania, kiedy i w jakich wysokościach następowała spłata kredytu, gdyż tylko wtedy byłoby możliwe zweryfikowanie sposobu obliczenia kwoty głównej i odsetek przez powódkę. Powódka na wysokość roszczenia przedstawiła wyciąg z ksiąg banku, niezawierający szczegółowych danych i sposobu wyliczenia. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych, przy czym, zgodnie z ust. 1a, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym, Sąd stwierdził, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dokument prywatny. Przytaczając przy tym treść art. 253 k.p.c., Sąd wskazał, że dokument prywatny (wyciąg z ksiąg banku) pochodzi od innej strony niż pozwana, tak więc prawdziwość dokumentu i widniejących w nim danych powinna była udowodnić powódka, czemu nie sprostała.

Z tych względów Sąd uznał, że nie było wystarczających podstaw do zasądzenia żądanej kwoty. Wobec faktu, że roszczenie nie zostało wykazane, sąd stwierdził zbędność odnoszenia się do zarzutu pozwanej jego przedawnienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powódkę, co było konsekwencją przegrania procesu.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód

Zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądy z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu przez Sąd, że powód nie przedłożył dokumentów umożliwiających weryfikację jego stanowiska i tym samym nie wykazał wysokości dochodzonych należności, mimo iż treść przedłożonych dokumentów w postaci umowy kredytu, wyciągu z ksiąg bankowych, bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności, pisma z dnia 8 września 2009 roku prowadzi do przeciwnych wniosków oraz polegającą na przyjęciu przez Sąd, że wierzytelność stała się wymagalna z chwilą doręczenia pozwanej pozwu, podczas gdy wierzytelność była wymagalna od dnia 23 października 2009r..

Nadto zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, którego miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przedłożonych przez strony do akt w postaci umowy kredytu, wyciągu z ksiąg bankowych, bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu mu klauzuli wykonalności, skutkujące uznaniem przez sąd, iż powód nie wykazał wysokości roszczenia; art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie przedłożył dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego, art. 6 k.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż powód nie przedłożył dokumentów potwierdzających wysokość roszczenia, mimo, że powód przedłożył szereg dokumentów potwierdzających jego wysokość.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 93.621,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 56.301,41 zł od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów adwokackich za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przepis art. 233 k.p.c. odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzona. Wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów stanowiąc w § 1, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, które jedynie mogą zostać przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00). Z tego wynika, że do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Również same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice określone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Mając na względzie powyższe, apelujący, stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jest obowiązany wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Powód, tymczasem, nie wskazuje uchybieniu przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj.: regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzestając jedynie na kwestionowaniu niekorzystnego ustalenia stanu faktycznego i ustalenia przez Sąd niewykazania zasadności roszczenia.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przytoczona powyżej regulacja prawna, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 1 marca 1996r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 1996r. Nr 43, poz. 189) na mocy której skreślono § 2, nie obciąża sądu obowiązkiem dążenia do wykrycia prawdy obiektywnej (materialnej) bez względu na procesową aktywność stron. Pomimo, iż sąd, zgodnie z art. 232 § 2 k.p.c., ma prawo przeprowadzenia z urzędu dowodów niewskazanych przez stronę, jednak aktywność ta winna przybierać charakter uzupełniający i nie może wyręczać stron z realizacji ciężących na nich obowiązków procesowych do których należy przedstawianie dowodów oraz udowodnienie faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Wysokość zobowiązania wynikającego z niesplacenia przez pozwaną zobowiązania została przedstawiona w wyciągu z ksiąg banku (k. 5). Wskazuje on, że na dzień 16 stycznia 2014 roku zadłużenie M. P. (2) zabezpieczone hipoteką umowną kaucyjną ustanowioną na nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą o

numerze (...), a której właścicielem jest A. P. wynosiło 93.621,26 zł (należność główna – 56.301,41 zł, odsetki umowne za okres od dnia 16 maja 2005r. do dnia 22 października 2009r. – 2.569,39 zł, odsetki umowne za zwłokę za okres od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie ustalonym w umowie do dnia 15 stycznia 2014r. – 34.530,56 zł, kwota pieniężna z tytułu niespłaconych opłat i prowizji – 219,90 zł).

Pomimo, iż zgodnie z art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2012r. poz. 1376) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych, to jednak w niniejszym przypadku (w postępowaniu cywilnym), moc prawna dokumentów urzędowych została wyłączona na podstawie art. 95 ust. 1a prawo bankowe obowiązującym od 20 lipca 2013r. (ustawa z dnia 19 kwietnia 2013r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych, Dz.U. z 2013r. poz. 777). Tym samym wskazane w nim zadłużenie pozwanego nie korzystało z mocy dowodowej określonej z art. 244 § 1 k.p.c. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, dokument ten, jako dokument prywatny, wykazuje wyłącznie, że osoba go podpisująca złożyła oświadczenie w nim zawarte, a nie tego, że miały miejsce podane w nim fakty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2012 roku, I CSK 25/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 listopada 2013 roku, I ACa 688/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 lipca 2013 roku, I ACa 443/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2000 roku, I CKN 804/98).

Tym samym, wobec zakwestionowania wysokości roszczenia wykazanego w ten sposób, powód winien tą okoliczność wykazać poprzez innego źródła dowodowe. W tym miejscu należy wskazać, że nie uszło uwadze sądu, że oprócz wyciąg z ksiąg banku, powód, na okoliczność wykazania wysokości zadłużenia dłużnika osobistego, a wobec podstawy odpowiedzialności pozwanej, również wobec dłużniczki rzeczowej, przedstawił nadto bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 25 stycznia 2010 roku (k. 7). Niemniej jednak, wskazane w nim zadłużenie jest odmienne od tego wskazanego w wyciągu z ksiąg banku. Rozbieżności tej w żaden sposób nie wyjaśnia treść wniosku o wszczęcia postępowania egzekucyjnego z dnia 15 stycznia 2013r. (k. 10).

Uwzględniając zatem powyższą rozbieżność, brak było podstaw do stwierdzenia, że na podstawie innych źródeł dowodowych powód wykazał zasadność swojego roszczenia, a wobec powyższego, iż wykonał prawidłowe ciężące na nim obowiązki wynikające z art. 6 k.c..

Wobec powyższego należało uznać, że Sąd Rejonowy zasadnie odmówił ochrony prawnej roszczeniu powoda, a to wobec, niewykonania przez niego obowiązków dowodów wskazanych powyżej.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a to wobec wygrania tego postępowania w całości przez pozwaną.

Na zasądzone koszty składają się koszty zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 461).

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Mirella Szpyrka SSO Andrzej Dyrda